Fra områdepræsidentskabet:

Familieråd

Råd er en betydningsfuld del af det gengivne evangelium. Det begyndte med et familieråd i vores førjordiske eksistens, hvor vi alle deltog som medlemmer af en meget stor familie med vor kærlige himmelske Fader til stede. Som hans åndelige afkom lyttede vi, mens vor Fader præsenterede en vidunderlig plan for at opnå jordiske erfaringer. Vi skulle have lejlighed til at iklæde vore ånder legemer af kød og ben, og når vi lærte at holde Guds bud, ville vi gradvist blive mere og mere som ham.

Vor himmelske Faders ældste søn tilbød at komme til jorden for at sone vore synder og fejl, som vi ville begå, når vi på jorden opnåede erfaring i at benytte vores moralske handlefrihed. Selvfølgelig ville det blive krævet af os, at vi omvendte os fra vore synder, men »trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23). Vi fik lejlighed for at stemme for denne plan eller for en alternativ plan fremsat af Satan, som ikke ville have givet os nogen handlefrihed eller mulighed for udvikling. De, der kom til jorden, valgte Frelserens plan, og da den blev godkendt, råbte vi af glæde (Job 38:7).

Principperne ved dette første store råd findes også i alle andre råd. I et råd, der styres af retfærdige principper, præsenteres oplysninger frit, og alle deltagerne i rådet får lov til frit at udtrykke deres mening og benytte deres moralske handlefrihed.

I den gengivne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det højeste råd Det Første Præsidentskabs Råd, hvis tre medlemmer opretholdes som profeter, seere og åbenbarere, selv om kun en mand bærer nøglerne som profet og præsident for Kirken. Det næste råd er De Tolvs Råd, der også består af profeter, seere og åbenbarere.

På stavsplan bistår et råd på tolv højrådsmedlemmer stavspræsidentskaber med at foretage og udføre præsidentskabets afgørelser. På wardsplan afholdes et wardsråd for at hjælpe biskopprådet med at udføre programmer og aktiviteter i wardet. Dette råd består af kvorumsledere i præstedømmet og præsidenterne for hjælpeorganisationerne i wardet. På en måde drøfter biskoppen, som wardets far, wardsfamiliens behov med lederne, som kan bidrage til at imødekomme disse behov.

Ligeså væsentlige som disse råd er for vores individuelle og fælles frelse, så er der endnu et råd af afgørende betydning for Kirkens medlemmer - det er familierådet. En god lejlighed til at afholde et familieråd er søndag aften, når vi er vendt tilbage fra Kirkens møder, eller i løbet af familieaftenen om mandagen. Ligesom andre rådsmøder begyndes med en bøn, så bør familieråd også indbyde Herrens Ånd til at lede de afgørelser, der skal træffes. Ved et familieråd præsiderer familiens overhoved, mens andre medlemmer af familien kan få mulighed for at lede samtalen.

Det er en god idé at indlede et familieråd med at fastsætte en dagsorden eller liste med punkter, der skal drøftes af familiens medlemmer. Derved sikrer vi, at hvert eneste familiemedlems bekymringer får en rimelig behandling. Et meget vigtigt punkt ved hvert eneste ugentlige familieråd er fastsættelse af kommende aktiviteter, således at forældre kan overvære et barns koncert i skolekoret eller se et andet barns sportskamp, og at de ældre børn ved, at forældrene tager til templet denne weekend, så de må planlægge at være hjemme for at være babysitter for de to yngste børn.

En åndelig tanke er et væsentligt element, når vi demonstrerer for vore børn, at Nephis løfte er rigtigt: »Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3).

Et familieråd er en vidunderlig lejlighed til at drøfte fordelingen af arbejde i hjemmet, såsom arbejde i huset og i haven, mellem familiemedlemmerne. Nogle mødre beder deres børn om forslag til maden, og fastsætter derefter opgaver, hvor de forskellige børn kan hjælpe til i køkkenet. Det er også en lejlighed til at drøfte problemer og bekymringer for hvert medlem af familien. Langtidsplanlægning som næste års sommerferie er et yndlingspunkt ved et familieråd, og tit er forventningen næsten lige så spændende som selve turen.

Et andet vigtigt element ved ethvert råd er lejligheden til at udtrykke sin kærlighed, påskønnelse og taknemmelighed over for alle de tilstedeværende familiemedlemmer. Det kan være et tidspunkt til at bede om tilgivelse og et tidspunkt til at læge og forbedre familiemedlemmers selvagtelse.

Et familieråd bidrager til at opfylde Herrens pålæg: »Organisér jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:118). Jeg håber, at vi alle må få del i velsignelserne ved ugentlige familieråd, samt at vi også støtter og opretholder dem, der sidder i vores wardsråd, vores stavs højråd, De Tolvs Råd og Det Første Præsidentskabs Råd. □

Præsident
Spencer J. Condie.

INDHOLD:

Fra områderepræsentanterne for hovedbestyrelsen

Kære forældre, kære unge piger

Helene Ringger.

Unge Pigers organisation er i stor udstrækning afhængig af forældrenes samarbejde og støtte. Ja, de unge pigers begejstring og motivation er afhængig af det forhold, de har til deres forældre, for de medbringer til deres UP-klasser atmosfæren fra deres hjem. Ofte og af forskellige årsager er forholdet mellem forældre og deres døtre i UP-aldersgruppe anstrengt; det kræver god vilje, forståelse og intuition fra begge parter. Når vi erkender, at sådanne problemer eksisterer, vil forældre og unge, i stedet for at undertrykke dem og foregive, at de ikke eksistere, søge efter løsninger, og de vil finde dem.

Det nu afdøde medlem af De Tolvs Råd, ældste Richard L. Evans - som var en fremragende taler - havde følgende at sige om forholdet mellem forældre og unge:

»Det er på en måde ganske pudsigt, hvordan hver generation synes, at den foregående generation er lidt gammeldags - hvordan hver generation lytter utålmodigt til fortidens visdom.

Ungdommen er så sikker på, at reglerne har ændret sig. De ældre er sikre på, at det har de ikke. Ungdommen mener, at de ved, hvor langt de kan gå. De ældre er meget opmærksomme på farer. De unge mener, at de altid kan slå bremserne i i tide og redde sig. De ældre ved, at det ikke altid holder.

Og derfor finder forældre ofte, at de famler sig frem, rækker hånden ud, bønfalder, forsøger at sige det, der skal siges, på en måde, der ikke kan misforstås, på en måde, der ikke ligner indblanding. Og der er altid behov for, at forældre og børn finder sammen og siger til hinanden det, der virkelig må siges. Og derfor bønfalder vi forældre og børn om at være mere forstående over for hinanden:

Forældre, husk dengang, hvor I var unge; husk, hvorfor I ønskede at gøre det, I ønskede at gøre; husk, hvor ivrige I var for at blive accepteret af andre - hvor følsomme I var over for kritik på forkerte tidspunkter, og hvor let I kunne såres, og hvordan noget, der nu virker mindre betydningsfuldt, engang betød virkelig meget. Vi beder jer som forældre om at huske dette.

Og nu til jer, vore børn, mens I er unge:

Hvorfor tror I, at de grundlæggende regler virkelig er ændret sig i løbet af de få år, fra jeres forældre var på jeres alder? Vejen virker ny for jer. Den er ikke ny for dem. De har gået den. De går stadig på den, og den er praktisk taget den samme. Vi har mere; vi bevæger os hurtigere; vi har erhvervet os nogle ting og mistet andre - men det gælder stadig, at årsager altid efterfølges af konsekvenser.

Og når I beder jeres forældre huske dette om jer, så husk også dette om dem: At de var unge, for ikke så længe siden, ligesom I er unge i dag - at de engang tænkte som jer; at de engang også troede, at de havde fundet nye veje, og de havde jeres længsler efter frihed og at flyve bort - og siden har de lært visdommen ved at være tilbageholdende.

Husk også, at forældre har hjerter, der kan såres; at de, ligesom jer, er følsomme over for kritik på forkerte tidspunkter og over for misforståelse af deres motiver. Huusk, at der er intet, der er retfærdigt, som de ikke ville gøre for jer. De er jeres, og I er deres, og I og de har samme privilegier, retten og pligten til at sætte jer ned og berette om jeres tanker og at overveje jeres afgørelser med hinanden. At I begge sammen fortjener at blive lyttet til og respekteret. At I kan arbejde, bede og sammen planlægge jeres lykke - altid og for evigt.«

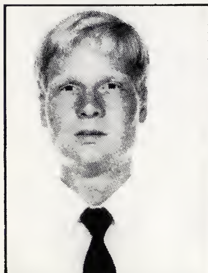
»Da jeg blev 17, forstod jeg, hvor håbløst gammeldags mine forældre var. Da jeg blev 20, opdagede jeg, at de igen var acceptable - det er sjovt så hurtigt, forældre kan forandre sig.«

Det er et værdifuldt råd, at vi bør lytte til og vise hensyn til hinanden - at lytte aktivt, ikke blot med vore ører, men også med vore hjerter, og forsøge at finde ud af, hvad den anden mener, og hvad han/hun forsøger at sige. Voksne bør ikke holde foredrag for unge som en monolog, men søge en dialog. De unges synspunkter må også overvejes, selv om de for os virker umodne, for de skaber muligheder for samtaler og ansporer os som forældre til at overveje vore egne synspunkter.

Når vi sammen beder i familien vedrørende vores problemer; når unge midt i vanskeligheder modtager velsignelser fra deres fædre, og når vi med gensidig respekt som familier ved familieaftener er fast besluttet på at efterleve det evige evangeliums grundlæggende principper, vil vi helt sikkert bemærke vor himmelske Faders hjælp og velsignelser. □

Helen Ringger.

Han er ekspert i biblioteksudstillinger

For Ole Jakobsen er det blevet en hobby at lave biblioteksudstillinger. (foto: Jakobsen).

Fra udstillingen på Østerbrobiblioteket. (foto: Jakobsen).

Ole Jakobsen fra Roskilde ward har gjort det til en hobby at lave udstillinger om Kirken på biblioteker. Faktisk er det således at han i løbet af de sidste fem år har haft udstillinger på omkring 20 biblioteker lige fra Holbæk til Helsingør.

»Jeg begyndte med en udstilling på biblioteket i Ølby ved Køge,« fortæller den 33-årige Ole Jakobsen. »Jeg blev inspireret af Jørgen W. Schmidt, der kæmpede for at gøre Kirken kendt i brede kredse, ved bl.a. at skrive bøger om Kirken og dens lære. Efter at jeg havde lavet adskillige biblioteks-udstillinger, blev jeg først kaldet som stavsmissionær og senere som wardsmissionsleder.«

»Jeg sørger først for at få godkendelse på at jeg kan afholde en udstilling. Det gør jeg ved at jeg går op og taler med den bibliotekar, der har med bibliotekets udstillinger at gøre. Som regel får jeg tilladelsen med det samme og en periode hvori jeg kan afholde udstillingen. Undertiden sker det på de store biblioteker at det skal i et udvalg, og så er det min erfaring, at så får jeg som regel afslag,« fortæller Ole Jakobsen.

»Før jeg ansøger om lov til at opsætte en udstilling, finder jeg som regel et område, hvori der ligger en 4-5 biblioteker indenfor et ret lille område. Så er jeg nemlig i stand til at referere til min tilladelse på et af de andre biblioteker, og dermed få tilladelse til at holde udstilling på de andre.«

I september havde Ole Jakobsen en stor udstilling på Roskilde Hovedbibliotek og i slutningen af september skulle han lave en udstilling om Mormons Bog i Slagelse. »Der er ikke så mange medlemmer, der ser udstillingerne, men der er mange ikke-medlemmer«. Da redaktionen sluttede var der allerede kommet to henvisninger ind fra den store udstilling i Roskilde.

»Jeg synes det er et dejligt stykke arbejde. Jeg har mange dejlige oplevelser med det«, fortæller bror Ole Jakobsen. »Det er muligt at mine plancher ikke er så teknisk korrekte, som de kunne være, men de kommer ud på en masse biblioteker.«

Udstilling på biblioteket i Amagercentret. (foto: Jakobsen).

Udover at vise et vældigt fint initiativ som Ole Jakobsen, er han også med til at oplyse en masse mennesker. Man regner med at 23% af alle danskere går på biblioteket en gang om måneden, så det er en stor del af den sjællandske befolkning, Ole Jakobsen har fortalt om Mormons Bog. □

Carsten Gram.

Interview med ældste L. Tom Perry i forbindelse med hans besøg i Danmark.

Ældste Tom Perry og missionspræsident Greer på vej til møde i Kirken. (foto: Lena Pang).

Medlemmerne i Danmark bør bruge deres mange talenter til at få folk ind i Kirken

Fornylig havde de to stave i Danmark besøg af ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum. Ældste Perry, der er formand for Kirkens Missionsråd, var på besøg i Danmark for at tale med missionspræsidenten og benyttede samtidig lejligheden til at holde så mange firesides med medlemmerne som muligt. Ved en velbesøgt firside i kirken på Maglegårds Allé ved København, fortalte ældste Perry, at hans bedstefar kom fra Bornholm og emigrerede til USA som 17-årig. Bedstefaderen, der kom fra Østerlars på Bornholm, havde hørt om rigdommene i Californien og ønskede nu at drage derover, men han blev undervejs boende i Cache Valley i Utah hos en onkel, der var mormon. Her blev ældste Perrys bedstefar omvendt til Kirken. Her fandt ældste Perrys bedstefar også senere en dansk pige fra Bindslev i Hjørring, som han giftede sig med.

Som formand for Kirkens Missionsråd har ældste Perry en helt klar idé om, hvad der skal til, for at Kirken kan få endnu mere succes med at omvende endnu flere mennesker til Kirken. »Vi må få stavene og missionerne til at arbejde endnu bedre sammen. Vi har i alt for lang tid haft to forskellige missioneringsenheder, nemlig stavens og fuldtidsmissionens. Vi skal føre dem sammen, og de skal arbejde sammen. Stavspræsidenten skal arbejde sammen missionspræsidenten. Zonelederne skal arbejde tæt sammen med stavens missionspræsident, og wardsmissionslederne skal arbejde tæt sammen med distriktslederne«.

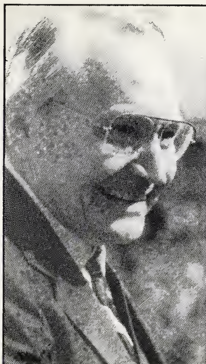
»Lad mig give et eksempel på dette samarbejde fra da jeg var stavspræsident. Når jeg om vinteren kom ind efter at have ryddet fortovet for sne, havde jeg knap fået min varme vinterfrakke af, før en af de lokale zoneledere havde snuppet den, fordi han skulle bruge den. På det lokale plan bør kvorummerne organisere komiteer der kan hjælpe wardsmissionslederen med at udføre missionsarbejde,« fortæller ældste Perry.

»Et andet punkt, hvor medlemmerne kan hjælpe missionærerne, er ved at sørge for, at de bliver bespist dagligt hos medlemmerne. Det har to virkninger: For det første letter vi den store byrde, det er for visse familier at have flere sønner eller døtre på mission, og for det andet hjælper det medlemmerne til at forstå ånden i missionsarbejdet.«

På et spørgsmål fra Stjernen om, hvad danskerne kan gøre for at missionere i et samfund,

Ældste L. Tom Perry og hustru ved firesiden i København. (foto: Lena Pang).

Ældste Perry mener, der kan gøres mere for at udbrede kendskabet til Kirken. (foto: Ensign).

hvor religion på det nærmeste er et tabu-emne, siger ældste Perry: »Medlemmerne kan være gode venner med de mennesker, de omgås, ved at de med begejstring efterlever deres religion i dagligdagen, hvorved de kan bevirke, at folk får lyst til at stille spørgsmål om deres religion.«

»Desuden kan vi bidrage til at bekæmpe de problemer, der findes i samfundet, f.eks. alkohol og pornografi. Vi kan være et forsvar for familie-princippet. Det er noget, vi ved, hvordan vi skal gøre. Men jeg må atter understrege, at det er vigtigt, at vi begynder med at opfylde et behov hos folk og derefter forklarer dem om vores lærdomme.«

»Jeg har arbejdet med de hellige i Sydamerika i mange år«, fortæller ældste Perry, »og der har medlemmerne deltaget i forskellige samfundsprojekter, der spænder lige fra at rense betydningsfulde nationale statuer i parker til at grave brønde for mindrebemidlede. Der er behov for, at såvel gamle som unge gør en indsats for at hjælpe til. Og alle kan gøre noget, man kan altid gøre noget så enkelt som at rydde sin nabos fortov for sne.« □

Carsten Gram.

'Det var en dejlig oplevelse at gøre dåb for de døde'

Fra morgensamlingen før de unge tog til templet. (foto: Steffensen).

For femte år i træk tog de 14-18 årige fra Aalborg til templet. Turen lå i slutningen af maj, og mange af de unge fortæller med glæde herom:

»Denne tempeltur har været noget helt specielt med nye venskaber, større vidnesbyrd, og bedre forståelse for det, vi udfører i templet«, fortæller Heidi Steffensen fra Aalborg.

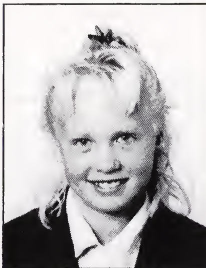
De unge pigers leder, søster Lis Steffensen fortæller: »Det var en stor oplevelse for mig at deltage både som UP-præsidentinde og som mor. Den største åndelige oplevelse for mig var pigernes sang for tempelpræsidenten og hans hustru inden dåben. Ånden var meget stærk og flere var rørt til tårer.«

Anja Ladehoff, der er 12 år og fra Aalborg siger: »Det var første gang jeg var i templet. Jeg havde glædet mig meget og alle mine forventninger blev opfyldt. Jeg syntes, at der var smukt i templet.«

Anette Steffensen, som er 13 år fortæller: »Jeg havde glædet mig til at komme med igen i år. Det, som jeg synes er specielt dejligt ved en sådan tur, er den ånd, man kan mærke i templet. Det og så det dejlige sammenhold, vi har med hinanden, betyder virkelig meget for mig. En af mine målsætninger er således at blive gift i Herrens tempel engang.«

Eva Ditlev Pedersen, som er 12 år gammel, slutter af med at sige: »Det var en meget dejlig oplevelse at gøre dåb for de døde. Vi havde et dejligt kammeratskab på turen. Og det var dejligt at synge sammen i annekset.« □

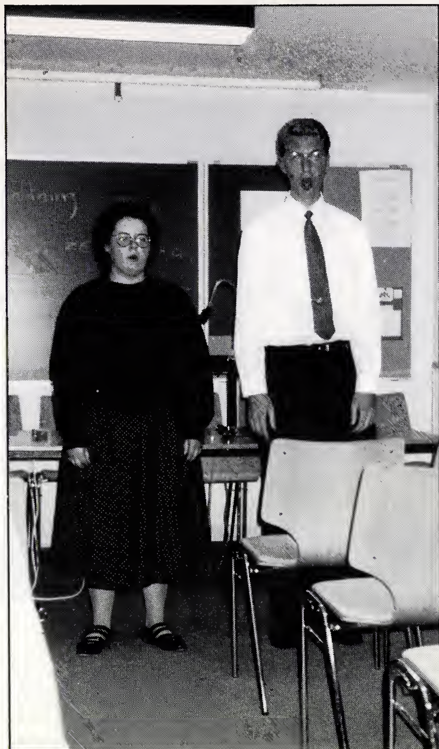
Jette Schmitz.

Eva Ditlev Pedersen, der var med i templet. (foto: Pedersen).

De unge pigers leder i Aalborg, Lis Steffensen. (foto: Steffensen).

Ældste Busselberg, der har studeret musik ved BYU underviser en elev. (foto: Lena Pang).

Musikseminarer i de to stave - en stor succes

Den 25. august 1990 deltog 20 glade musik-entusiaster, der er kaldet henholdsvis som musikformænd, organister og dirigenter samt enhver anden, der måtte være interesseret i at deltage.

Århus beretter:

»Musik gør én svag, så man føler sig stærk.« God musik fremmer ydmyghed, kærlighed, samarbejdsvillighed, ja, alt godt. Vi bør derfor finde og beskæftige os med det ypperste musik til fremførelse i enhederne.

Kirkens mission er bl.a., at fuldkommengøre enhedernes ledere med ansvar for musikken. Derfor havde man bl.a. arrangeret en »musik-workshop«, hvor der blev undervist i rytmer, nodeværdier, slagskemaer og nodeproblematik i Kirkens salmer, samt bladsang.

Jan Pedersen, der er uddannet ved musikkonservatoriet og hans mor Lisbeth Pedersen stod for undervisningen, der varede i 2½ time. Redaktionen har talt med Ida Karnil fra Odense 1. ward, der fortæller, at det var et meget spændende og inspirerende møde. Ida Karnil er selvlært dirigent. Allerede som 18-årig blev hun kaldet til at dirigere, og har ved hjælp af studium og lån af bøger på biblioteket lært sig selv kunsten at dirigere. Ida syntes bl.a. at det var interessant at lære om de lidt mere »sofistikerede« teorier i forbindelse med det at dirigere og fandt ligeledes, at undervisningen af de grundlæggende rytmer var et meget spændende punkt på programmet. Man trænede og øvede sig i at dirigere. Der blev uddelt papirer i form af vejledning og noder, så alle kunne gå hjem og øve og dygtiggøre sig.

Da musikkomiteen rejser rundt i staven, er man opmærksom på, at der er behov for at forbedre den almindelige dirigentfærdighed.

Deltagerne udvekslede erfaringer om succeser og fiaskoer, og man lærte meget af andres erfaringer. Alle gik opbyggede fra mødet og følte, at de havde lært en masse.

Få dage efter musiklederskabsmødet i Jylland blev Københavns stavs første musikse-

Finn Edsberg sander hvor svært det er at spille med fødderne på et orgel. (foto: Lena Pang).

Ida Karnil fra Odense 1. ward og Charlotte Balazs ved direktionskurset i Jylland. (foto: Karnil).

minar afholdt. Torsdag den 6. september på Priorvej, samledes musikinteresserede fra hele staven. Man havde inviteret en professionel organist ved navn Jacob Valentin til at undervise. Jacob Valentin er til daglig ansat som organist i Hendriksholm kirke, og underviser desuden i Gladsaxe kor og musikskole. Jacob Valentin er uddannet ved musikkonservatoriet.

Mødet blev indledt ved at stavens musikformand Alan Victor præsenterede stavens musikplaner for det kommende år, hvorefter der blev delt til følgende klasser:

Der blev undervist i orgel ved Jacob Valentin. Ledelse af kor foregik hos Søren Larsen fra Slagelse. I Marianne Andersens klasse fik man undervisning i at dirigere en forsamling samt nodelære, og de sangglade fik undervisning hos ældste Busselberg (Wisconsin, missionær).

Det var fire fremragende undervisere vi havde til at undervise, og bygningen på Priorvej summede af liv og begejstring hele aftenen.

I orgelklassen fik man undervisning i, hvordan man registrerer et orgel, samt hvordan man spiller med fødderne. De fleste organister i Kirken har kun prøvet at spillet Kirkens sange, og det var derfor en stor udfordring at spille et rigtigt orgelstykke, hvor man med fødderne spiller en selvstændig melodi. Netop derfor blev det aftalt, at alle skulle øve sig på et bestemt stykke, og man blev enige om at samles igen i oktober måned, hvor Jacob Valentin ville undervise endnu engang. Alle deltagerne i klassen fik lejlighed til selv at spille på orgel.

Ældste Busselberg underviste i sang. Han har selv modtaget privat sangundervisning siden han var 15 år og har studeret musik (opera som speciale) på BYU. Han har spillet på klaver siden han var fire år. I sangklassen fik man undervisning i, hvordan man trækker vejret på den rigtige måde, samt hvordan man får stemmebåndet til at fungere, så man kan synge en hel sal op. Tre heltemodige kvinder og en enkelt herre stod frem og sang solo i klassen, de skulle lære at

Søren Larsen underviste med stor energi i kordirektion. (foto: Lena Pang).

synge så næsefløjene vibrerede. Kurset var meget lærerigt og man håber bestemt på en gentagelse.

Alle der havde meldt sig til at dirigere fik svunget armen foran spejle, der var sat frem til lejligheden. Også i korklassen blev armene svunget og kortekniк diskuteret. Det er vigtigt at dirigenten er klædt i løstsiddende tøj, at han løsner op og gør sig fri af sine knuder for bedre at være i stand til at animere til sit kor. Ligeledes talte man om koropstilling og placering af de forskellige korstemmer.

Efter klasserne samledes alle til lækre forfriskninger i aktivitetssalen, og hvor der blev udleveret et skema med spørgsmål angående aftenen. Mange gav udtryk for, at aftenen havde givet dem lyst til at arbejde videre med deres musiske talenter. Fra stavens side arbejdes der på, at musikseminaret skal være et fast tilbagevendende tilbud ikke mindst til alle stavens musikfunktionærer, men også til alle, der har et ønske om at udvikle deres musikinteresser. □

Moneca Rohrmann.

Eleverne øver foran spejle i dirigentklassen i København. (foto: Lena Pang).

Månedens spørgsmål

Hvorfor købte medlemmer af Kirken i Danmark i 1852 en lodsbåd, som de døbte »Zions løve«?

Se svaret på side 17

Kan I tage på mission, når I bliver pensionerede?

Lissi og Hans Dige er netop hjemkommet fra deres tempelmission til templet i Stockholm. (foto: Dige).

Der er i dag omkring ti danske ægtepar, der har været på mission siden præsident David O. McKay i 1960'erne begyndte at opfordre ægtepar til at tage på mission. Vi vil forhåbentlig i de kommende år opleve, at det bliver ligeså almindeligt at ældre ægtepar, når de når pensionsalderen, tager på mission, som at Kirkens unge mænd tager på mission, kort efter de modtager det Melkisedekske præstedømme.

Vi har i den seneste tid hørt mange beretninger om den meget store succes missionærægtepar opnår i de missioner, hvor de arbejder. Ældste Pinegar fra De Halvfjerds Første Kvorum fortæller »missionærægtepar anses i langt højere grad for at være borgere i samfundet, mens de yngre missionærer ofte betragtes som besøgende«.

I Danmark har blandt andre Edith og Svend Åge Kristensen udført en opsøgende mission med stor succes. »Da vi forlod Bornholm, som var vores sidste sted havde vi omkring 20 undersøgere, og flere af dem har vi endnu kontakt med«, fortæller søster Edith Kristensen. Ulla og Hans Larsen, der også har været på opsøgende mission i Danmark rejste rundt og afholdt de berømte Wilford Woodruff-firesides i Jylland med stor succes.

I de seneste år har flere danske ægtepar været tempelmissionærer, men man kan blive kaldet på flere andre former for missioner. Man kan blive kaldet som lederskabsmissionærer, hvor man tjener i områder i Kirken, hvor der endnu ikke er tilstrækkelig mange ledere. Som lederskabsmissionær arbejder man typisk som grenspræsident eller anden præstedømmeleder mens hustruen virker som leder i en af kvindeorganisationerne, samtidig med at man også arbejder med undersøgere og inaktive.

Man kan også kalde et ægtepar til at være informationsmissionærer, der arbejder med at fortælle om Kirken i de forskellige medier. Collen og Ray Fergeson, der arbejder som informationsmissionærer i Californien, fortæller: »Ud over at arbejde med medierne, som er et af en informationsmissionærs vigtigste opgaver, har vi også arbejdet på at øge Kirkens deltagelse i samfundstjeneste i det sydlige Californien. Vi ønsker, at opfordre medlemmerne til at blive mere engageret i deres samfund og tjene i det.« For nylig havde vi i Helsingør et amerikansk missionærægtepar, søster og ældste Rasmussen, som udførte meget samfundsarbejde i lokalsamfundet.

Udover tempelmissionærer og informationsmissionærer kalder Kirken ægtepar til at tjene indenfor fire andre felter. Velfærdsmissionærer kaldes til at løse timelige problemer, der påvirker Kirkens medlemmer. De arbejder sammen med de lokale kirke- og samfundsledere for at forbedre levevilkårene og for at gøre folk positivt indstillet overfor Kirken. Man kan også blive kaldet til at tjene som guide ved et besøgscenter, et informationscenter eller ved et historisk mindesmærke. For eksempel har Kirken flere ægtepar der tjener som guider ved Kirkens historiske bygninger i Nauvoo og Charthage.

Slægtsforskningsmissionærer kaldes til at tjene i områder hvor der er behov for deres viden om hvorledes man udfører slægtsforskning. Man kan f.eks. give ægteparrene til opgave at kontakte regeringsembedsmænd, genealogiske og historiske selskaber eller andre kirkesamfund for at finde frem til slægtshistoriske optegnelser. Missionærægteparrene kan endog i visse dele af verden blive kaldet til at undervise i, hvorledes man udfører slægtsforskning.

Undertiden kalder man missionærægtepar til at udføre undervisningsmissioner. Ved sådanne missioner modtager ægteparret en kaldelse til at arbejde under Kirkens Uddannelsessystem som lærere ved en af Kirkens undervisningsinstitutioner, eller i seminar eller i institutprogrammet.

Måske har mange ægtepar i stavene i Danmark endnu ikke overvejet, om de vil tage på mission, når de nærmer sig pensionsalderen. Eller måske har I overvejet at gå på mission, men ikke været klar over de mange felter, hvor man har brug for folk som jer.

Hvad skal man gøre, hvis man gerne vil afsted på mission?

Ældste Carlos E. Asay, den tidligere områdepræsident i Europa har sagt: »Ægtepar der ønsker at tage på mission bør kontakte biskoppen og fortælle ham, at de er interesserede i at udføre en mission. Det er jo når alt kommer til alt ikke ægteparrene der udsteder missionskaldet.« For elleve år siden sagde præsident Spencer W. Kimball: »Vi kan bruge hundredevis af ægtepar. I skal bare gå til jeres biskop,« fortsatte han, »andet behøver I ikke. Sig til ham: Vi er parate til at tage afsted, hvis I kan bruge os. Så tror jeg at I vil få en kaldelse.« (Stjernen, juli 1988, s. 52).

Hvor meget koster det at være på mission som ægtepar?

Ligesom de unge, der ønsker at tage på mission, må de ældre ægtepar forberede sig økonomisk. Hvor meget koster det at være på mission som ægtepar

afhænger selvfølgelig af, hvad det er for en mission man udfører, og hvor man bliver sendt hen. De danske missionærægtepar Stjernen har talt med fortæller at huslejen ligger et sted mellem 2.000 kr. og 3.500 kr. om måneden. Hertil skal man så lægge udgiften til mad, der ligger omkring 2.000 kr. om måneden. Udgifter til mad kan dog være lidt højere hvis man kaldes til en tempelmission i Sverige. »Derudover skal man păregne udgift til vask og til korrespondance«, fortæller br. Svend Åge Kristensen fra Københavns 1. ward.

Af startudgifter skal det nævnes, at man skal betale omkring 1.000 kr. for en helbredsundersøgelse af ægteparret.

Hvad gør man med sin bolig mens man er på mission?

Næsten alle de missionærægtepar Stjernen talte med havde løst problemet med boligen derhjemme på forskellig vis. »Vi har sagt vores lejlighed i Hadsted op«, fortæller br. Bendtsen, der sammen med sin kone er på tempelmission i Sverige, »så vi skal til at finde os en ny bolig, når vi kommer hjem«. Lissi og Hans Dige, der netop er hjemkommet fra en tempelmission havde deres lejlighed til at stå tom, mens de var væk. »Vores grenspræsident holdt øje med den og vandede vores blomster«, fortæller br. Dige. Ulla og Hans Larsen fra Slagelse gren, der bor i eget hus, havde lejet deres hus ud, mens de var på mission. »Vi var klar over, at vi enten måtte sælge vores hus eller leje det ud«, fortæller søster Ulla Larsen, »vi valgte at leje det ud.« Søster Ulla Larsen understreger dog, at det er meget vigtigt, at man sikrer sig omhyggeligt, hvis man lejer sit hus ud, mens man er på mission.

Der er fornylig kommet nye regler for missionærægtepar, der åbner mulighed for at ægtepar der af forskellige årsager ikke er i stand til at forlade deres land, by eller hjem, kan kaldes til at tjene en fuldtidsmission, mens de bor i deres eget hjem. Dette skulle give endnu flere ægtepar mulighed for at udføre en fuldtidsmission, mens man på samme tid har løst problemet med indlogering, sprog, forståelse af lokal kultur og tradition.

Hvor lang tid er man på mission?

Ægtepar er normalt kaldet på fuldtidsmission i 18 eller 12 måneder. Ægtepar som kaldes til at tjene uden for deres fædreland, kaldes til at tjene i 18 måneder.

Der skrives pressemeddelelse. Ray og Colleen Furgeson tjener som informationsformidlere på deres mission. (foto: Ensign).

Hvad kræves der rent fysisk?

»Vi har en arbejdsdag på omkring en 7-8 timer hver dag undtagen søndag og mandag,« fortæller br. Hans Dige. »Man er selvfølgelig træt, når man er færdig efter sådan en arbejdsdag i templet. Men det er en behagelig træthed.« Str. Edith Kristensen fortæller: »Jeg synes ikke, at arbejdet som sådan var hårdt rent fysisk, men studiet af skrifterne og lektierne kræver ret meget.«

Normalt anbefales ægtepar ikke at udføre en mission, hvis manden eller hustruen er over 70 år gammel. I usædvanlige tilfælde kan par på over 70 år dog komme i betragtning, hvis begges helbredstilstand er god, og hvis stavspræsidenten kan bekræfte, at de er i fysisk og følelsesmæssig stand til at klare en fuldtidsmissions strabadser.

Der er brug for mange flere missionærægtepar!

Antallet af ægtepar, der tager på fuldtidsmission, er stadigt stigende, men behovet for missionærægtepar vokser desværre meget hurtigere. I dag er det således, at flere af de ægtepar fra USA, der tager på mission, udfører to eller tre missioner.

»Jeg ville ikke have undværet vores mission et øjeblik«, fortæller søster Edith Kristensen, og Svend Åge Kristensen føjer til: »Profeten har lovet, at de ægtepar, der udfører en mission, bliver velsignet, og ikke alene dem, men også deres børn og børnebørn, og det kan jeg bære vidnesbyrd om«.

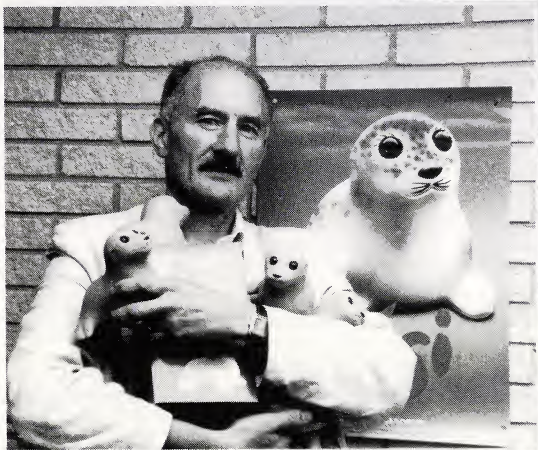
Forhåbentlig vil mange flere danske ældre ægtepar i de kommende år udføre en fuldtidsmission, ligeledes bør de yngre ægtepar måske allerede nu planlægge således, at de kan gå på mission, når de når pensionsalderen. □

Carsten Gram.

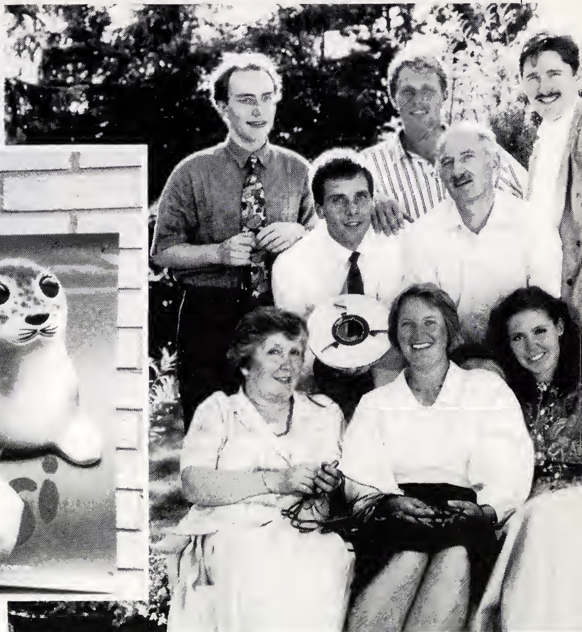

Ulla og Hans Larsen, da de tog afsted på mission i 1976. (foto: Larsen).

Denne sjove mand med de vanvittige ideer!

»Luffe« som ses i mange banker, er lavet af Palle Hatting. (foto: Hatting).

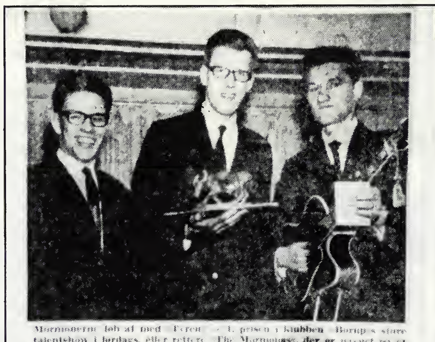

Telefonen kimer - »Dav, dewt er Hatting«. »Ja, nu skal du høre…« Sådan går det meste af dagen for Palle Hatting fra Københavns 1. ward, når han da er hjemme. Fra sit hjem driver han et reklamebureau, der ofte fører ham det halve Europa rundt på en måned. »Jeg har ingen ansatte. Det er rent vanvid - jeg laver det hele selv - men det er dødskægt og også meget krævende.«

I Kirken er Palle Hatting, der fylder 50 i denne måned, nok mest kendt for sin musik, der indtil nu har ført til 5 LP'er sammen med gode sangere fra Kirken og med egne kompositioner, og han er da også i dag leder af Københavns stavskor. »Jeg begyndte at komme i Kirken som 14-årig sammen med min far og min bror - min mor døde, da jeg var 10 år. Dengang var der et stort flot kor. Da jeg blev døbt som 16-årig, var det korets dirigent, ældste Johnson, der døbte mig. Min far blev også døbt, men min bror ville ikke rigtig længere. Det var synd, men han er stadig meget positiv, og vi taler meget om Kirken.«

»Jeg har altid ment, at de gaver og talenter, som man har fået, er man forpligtet til at bruge - ellers er det en fornærmelse over for Gud. Og jeg synes selvfølgelig, at man især skal bruge dem i Kirkens tjeneste. Eftersom jeg nærmest er 'vokset op' i Kirken, er jeg altid blevet brugt til alt muligt ved musikken. Jeg ville have været pianist, men en arbejdsulykke, da jeg som 15-årig var i lære som litograf, hvor jeg mistede 4 fingre på den ene hånd, satte en stopper for det. I stedet kastede jeg mig over guitaren. Det var sidst i 50'erne, og sammen med Jens Kristoffersen og Poul Petersen dannede vi gruppen 'The Mormons'. Vi vandt en stribe amatørkonkurrencer og havde det mægtigt sjovt.«

»Da jeg var 23 år blev jeg gift med Hallbjørg i templet i Schweiz. Hun kom fra Færøerne. Sammen med to andre fra Kirken dannede vi gruppen 'The Hummingbirds'. Vi var halvprofessionelle og tjente faktisk ganske godt ved det, og

Jens Kristoffersen, Poul Petersen og Palle Hatting dannede i 1950'erne gruppen »The Mormons«. (foto: Hatting).

Palle Hatting og gruppen der står bag hans seneste bånd. (foto: Hatting).

selvfølgelig sang vi altid meget ved arrangementer i Kirken.«

»Så rejste vi til Amerika og arbejdede et års tid sammen med Flemming Hall. Vi havde et sangshow, og desuden solgte vi kanoner. Det var kopier af gamle kanoner, der blev affyret med løst krudt, som Tivolis fyrværkerimester havde lavet. Jeg har solgt en kanon til Andy Williams og to til Victor Borge. For 5-6 år siden så jeg en artikel om Victor Borge i et ugeblad, og der ved hans swimming pool så jeg igen de to kære gamle kanoner.«

»Vi kom hjem igen og sammen med bror Mogens Mogensen købte jeg et trykkeri i Græsted i Nordsjælland. Han har i dag en blomstrende forretning i Schweiz, og familien er virkelig aktive i Kirken. Sammen begyndte vi den lokale ugeavis 'Ugeavisen for Gilleleje, Græsted og Helsinge', som i dag er en af de mest rentable lokalaviser i landet. I 1970 tegnede jeg og byggede selv mit hus her i Ballerup, hvor vi bor i dag.«

»Derefter var jeg med til at igangsætte distributionscenteret i Lynge, hvor jeg arbejdede i tre år. De næste tre år arbejdede jeg som reklamechef for det nye Bella Center på Amager, hvor jeg bl.a. fra Centrets side var med til arrangere områdekonferencen i 1976, hvor præsident Kimball var til stede. Det var dejligt at pylre om sine egne søskende fra Kirken i stedet for altid kun at tænke på den kommercielle side af et arrangement.«

»Jeg havde fået et par private kunder, så jeg kvittede mit job hos Bella Centret, sprang ud i det og startede mit eget reklamebureau. Jeg har lavet en masse åndssvage ting. Min første kunde var Færøernes Postvæsen, og vi lavede verdens største postkasse til en udstilling på Færøerne. Jeg fik et rekorddiplom fra Guiness og rekorden skulle stadig gælde. Jeg har også designet deres postvæsen med alt fra skilte og brevpapir til uniformer. Jeg er meget glad for deres bomærke, der forestiller et stiliseret vædderhorn. Det er jo meget nærliggende, når Færøerne betyder Fåreøerne.«

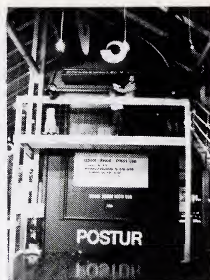
»En anden kunde, den færøske bank 'Sjovinnubankin', havde en forfærdelig grim sparebøsse. Så jeg foreslog, at jeg lavede en ordentlig en. Jeg kunne mærke, at en sæl var sagen lige nu. Da jeg kom hjem, købte jeg to kg. pottemagerler, fandt et billede af en sælunge og rodede i to dage med den klump ler. Privatbanken, nu Unibank, så en af de første prøver af 'Luffe' og sagde: 'Det er lige noget for os.' Det var en enestående oplevelse, for det var den rigtige ting på det rette sted til den rette tid. 'Luffe' er solgt til Færøerne, Danmark, Norge og næsten sikkert også til en tysk bank.«

»Jeg tror ikke, at vi har andre grænser end dem, vi selv sætter. Da en direktør fra Privatbanken spurgte, hvilke forudsætninger jeg havde for at lave 'Luffe', svarede jeg: 'Jeg vidste ikke, at jeg ikke kunne, så jeg gjorde det bare!'«

»Jeg begyndte at komponere som 15-årig, og jeg har gjort det lige siden. Min anden LP blev produceret i Metronomestudiet, som totalt udbrændte, lige før jeg var færdig. Om morgenen kl. 10 ringede de og fortalte, at mine masterbånd var brændt. Jeg bad til Vorherre og for ind til studiet. Op ad trappen, forbi brandmændene - hen i reolen, hvor alt var sort. Jeg tog resterne af mine bånd ud af reolen, de forkullede æsker smuldrede mellem mine hænder, og der lå mine to masterbånd totalt uskadte. Alle andre bånd i studiet var brændt. Det var et stort vidnesbyrd.«

»For et par år siden har jeg bygget et studie i min egen kælder. Jeg har kaldt det for Nephi studiet, og der har jeg indspillet de sidste par plader og et bånd med stille kirkemusik, som lige er udsendt. De medvirkende på båndet er medlemmer fra Københavns stav, og det indeholder både mine egne og nogle af Kirkens sange. Vi kunne godt tænke os at udsende et bånd af den slags hvert år.«

»I 1978 skrev jeg en musical 'Solstrejf' sammen med Erik Andersen. Den blev opført af

Verdens største postkasse, der bragte Palle Hatting i Guiness Rekordbog. (foto: Hatting).

unge fra Københavns stav bl.a. til et ungdomsstævne i Silkeborg. Lige nu er jeg halvvejs igennem at skrive en ny, der skal hedde 'I morgen'. Den handler om at udsætte ting til i morgen - sin omvendelse, opvasken eller enhver tænkelig beslutning.«

»Min kone Hallbjørg kommer fra Færøerne. Det har haft stor betydning for mig. Jeg har været deroppe mere end 140 gange og har hængt ud over samtlige klipper for at få de bedste motiver. De bedste vinkler kræver næsten altid et skridt ud i det tomme rum. Ligesom i livet opnår man ikke det fremragende ved blot at læne sig tilbage. Jeg har et arkiv på 10.000 supergode billeder, og til foråret vil jeg udsende,

I de tidlige dage på Nordisk Distributionscenter, hvor Palle Hatting var med til at trykke lektiehæfter. (foto: Hatting).

Palle Hatting med båndet der mirakuløst blev reddet. (foto: Hatting).

måske sammen med et forlag, et billedværk om Færøerne.«

»Hallbjørg har en meget fin humoristisk sans, hvad mange færinger har. Jeg mener, at humor er utrolig vigtig, og mange vanskelige situationer kan afværges med en morsom bemærkning. Vi har fulgtes ad, udviklet os sammen i mange år. Det gælder også på det åndelige område, som jeg mener er noget uhyre vigtigt for ægtefæller.«

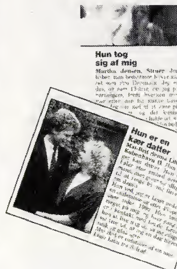
»Jeg tror virkelig på løftet i Det Nye Testamente: 'Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift' (Matt. 6:33). Det er nøglen i mit liv sammen med at 'anerkende Guds hånd i alle ting' (L&P 59:21). Det har jeg virkelig lært at gøre. Man er en idiot, hvis man ikke tror på det.«

»Hvis jeg ikke var medlem af Kirken, ville jeg sikkert jagte mammon og være rig i dag, men nu begynder jeg at lege, hver gang jeg er sikret økonomisk. Jeg har et meget afklaret forhold til tilværelsen. Jeg har brugt meget tid på at studere skriften, ikke kun at læse den, men studere i dybden for at lære Guds væsen at kende. Der er alt for mange, der blot lærer lidt udenad og forsømmer at studere evangeliet. Formålet med tilværelsen er at lære Gud at kende.« □

Svend Aage Andersen.

To sidste dages hellige, kandidater til Fru Danmark

SDH-kandidaterne til »Fru Danmark« i Ude og Hjemme.

Mai-Brit Sanna Lihn Nielsen fra Københavns 4. ward og Lone Toft fra Københavns 3. ward blev begge foreslået til Fru Danmark 1990 i ugebladet »Ude og Hjemme«.

Søster Nielsen og søster Toft var blevet foreslået af familie og veninder, og var sluppet gennem dommerkomiteens nåleøje, der havde udvalgt de 24 finalister i konkurrencen blandt flere tusinde indsendte forslag. □

Flemming Bo Pedersen.

Nyt biskopråd i Fredericia ward

Søndag den 1. september fik Fredericia ward nyt biskopråd. Biskop Hans Cohr blev afløst efter 6½ år i stillingen, og ny biskop i stillingen blev bror Niels Holger Klausen med bror Bent Bisgaard som førsterådgiver og bror Flemming Bornemann som andenrådgiver.

Bror Hans Cohr har som nævnt tjent som biskop i de sidste 6½ år og før det som rådgiver til biskop Palle Blønd.

Bror Niels Holger Klausen har tidligere tjent blandt andet som grenspræsident, kvorumspræsident, missionsleder og som rådgiver i biskoprådet. □

Tove Bisgaard, Informationsformidler i Fredericia ward.

Det nye biskopråd i Fredericia. Fra venstre andenrådgiver F. Bornemann, i midten biskop Klausen og tilhøjre førsterådgiver Bent Bisgaard. (foto: Bisgaard).

'Jeg glæder mig til at undervise'

Undervisere i seminar og institut samlet i Odense før starten på skoleåret. (foto: TD).

Ved et møde for alle seminar- og institutlærere i Danmark, som blev afholdt den 18. august i Odense, fremhævede præsident Carsten Larsen fra Århus stav den store betydning, som seminar og institut har for Kirkens unge.

Præsident Larsen bad lærerne om, at leve et liv, der gjorde dem værdige til at undervise vores unge med Helligånden som vejleder.

Emnet for uddannelsesåret 1990-1991 er Lære & Pagter og Kirkens historie, og lærerne i seminar og institut havde denne dag sat hinanden møde for at blive belært og for gensidigt at lære af andres erfaringer.

Mødet forløb som en række workshops, med fremhævelse af forskellige aspekter indenfor årets emne og indenfor undervisning generelt set. Mange ting blev belyst undervejs, hvoraf en ting var lærernes erkendelse af ikke at være alvidende, men værende afhængig både af egne evner og efterlevelse af evangeliet, elevernes interesse og støtte, Helligåndens vejledning samt støtten fra præstedømmets ledere og fra de unges forældre.

Det blev nævnt, at seminar og institut er en integreret del af Kirkens program, og lærere og præstedømmets ledere derfor bør samarbejde, så de bedste muligheder kan tilvejebringes for de unge.

Målet for seminar og institut er at komme Herren nærmere. Og at dette ikke blot gælder eleverne, men også lærerne, blev på smuk vis illustreret af søster Inge Kreiberg, fra Odense 1. ward.

Søster Kreiberg har også i en tidligere periode undervist i institut, og hun fortalte under sin instruktion af institutlærerne: »Jeg skulle undervise i 'Celestialt Ægteskab', og lektien hed: 'Lad små børn komme til jeres hjem'. På det tidspunkt havde jeg to børn på 11 og 13 åpr og ikke noget ønske om at få flere børn. Men jeg kunne ikke undervise i et princip, som jeg ikke selv ønskede at efterleve, så jeg måtte omvende mig. Det var svært, og jeg følte det virkelig som et offer. Men jeg kan bære vidnesbyyrd om, at Caroline, som blev resultatet af, at jeg måtte være et eksempel i det jeg underviste i, er den største velsignelse i vor tilværelse, siden vi blev medlemmer af Kirken.«

Søster Marianne Madsen, fra Københavns 4. ward, underviser i seminar og fortæller om mødet:

»Da jeg har været med et par gange til lærermøde i Odense, mødte jeg med store forventninger. Og jeg blev ikke skuffet. Det var, som de andre gange, en fantastisk dejlig dag med masser af gode ideer til både nye og 'gamle' lærere, og det var tydeligt, at der lå et stort arbejde bag. Mit udbytte af mødet var en endnu større glæde ved min kaldelse som seminarlærer, men også en større respekt - for der er mange ting at lære, og mange områder at udvikle sig på. Jeg føler, at jeg vender hjem med nye ønsker og muligheder for at være en god lærer .«

En nykaldet lærer i institut, søster Anne Hagemann fra Esbjerg ward, siger: »Jeg var glad for at høre erfaringer fra en institutlærer, der havde virket nogle år, og var rigtig fascineret af et foredrag om, hvordan Kristus underviste. Jeg tager opmuntret hjem, og kan sige, at jeg glæder mig.«

Som noget nyt deltog en seminarieelev og en institutelev, søster April Birk og Charlotte Balazs begge fra Odense 1. ward.

April Birk.

Søster April Birk, der er 16 år og deltager i seminar siger: »Efter min mening er noget af det bedste i seminar mesterskriftstederne. De kan godt være svære at lære, men når man en gang har gjort det, er de svære at glemme igen. Et af mine yndlingsmesterskriftsteder er 1 Kor. 10:13, som taler om fristelse og at Gud er trofast og skaber en udvej ud af fristelser. Det tænker jeg ofte på, når jeg selv har problemer, som jeg ikke synes, at jeg kan klare. Det minder mig om, at alle de ting jeg bliver prøvet med, vil have en udvej.

Jeg har megen glæde af seminar og håber at alle, som deltager i programmet vil værdsætte det så meget, som jeg gør.«

Charlotte Balazs.

Fra institut siger søster Charlotte Balazs: »Hvis man ikke finder fred i sig selv, er det unyttigt at søge andre steder. Efterlevelse af Kirkens principper er det eneste som fører til sand lykke, og det er et uddannelsesprogram som institut er hjælp til.

Det kan betale sig at komme til klassen, også selv om man ikke har læst, for man går altid opbygget derfra med større viden om evangeliet. For mig betyder diplomet intet, men det er mit forhold til Herren, som tæller. Herren ved om jeg har gjort mit bedste eller ej, for han kender os bedre end vi selv gør«.

Charlotte Balazs sluttede af med at synge og spille »Climb every Mountain«, hvilket var en stor oplevelse for deltagerne ved dette møde.

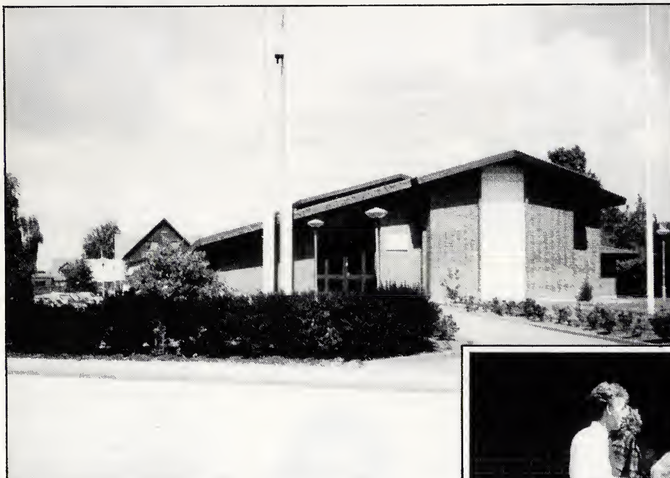
Jens Kristoffersen siger afsluttende: »Da jeg ved slutningen af mødet, efter en lang og anstrengende dag, sad på forhøjningen og så ud over alle mine lærere, blev jeg så taknemmelig over det engagement, den lærevillighed og den begejstrede ånd alle udviste. Jeg blev ligeledes taknemmelig for alle de fine lærere, som mange præstedømmeledere har måttet afgive til Kirkens Uddannelses System.

Det var vidunderligt at se lærernes interesse for April Birks og Charlotte Balazs ord. Joh, - jeg er meget glad og taknemmelig for disse gode folk. De er dyrebare for mig, mine elever og for Herren.« □

Fl. Bo Pedersen.

Portræt af Aalborg ward

Den nye kirkebygning i Aalborg. (foto: TD).

Der er stadig liv i det gamle ward

Når man taler om Aalborg ward, taler man om et af Danmarks ældste ward. Ja, man taler også om et ward, der dækker et af de største geografiske områder i Danmark, idet det grænser op til både Vesterhavet og Kattegat.

Kirkehistorien i Aalborg går helt tilbage til 1850, det år, hvor de første missionærer kom til Danmark. Missionær George P. Dykes ankom til Aalborg den 10. oktober 1850, blot 4 måneder efter at han sammen med ældste Erastus Snow var ankommet til Danmark. I Aalborg opsøgte ældste Dykes en baptistmenighed. Blandt de ledende baptister var Hans Peter Jensen, og han blev en af de først omvendte til Kirken i Aalborg. Den 27. oktober blev han og hans hustru samt 6 andre døbt som de første i Aalborg. Dåben foregik i Limfjorden. Den 25. november 1850 blev Aalborg gren organiseret med Hans P. Jensen som grenspræsident. Aalborg blev således den anden gren, der blev organiseret i Danmark. Arbejdet skred hurtigt fremad, og da ældste Dykes havde været i Jylland omkring 6 måneder, var der ca. 100 medlemmer i Aalborg. I begyndelsen af 1850'erne var forfølgelserne af mormonerne i Aalborg meget voldsomme, ja så voldsomme at Justits- Kultusministeriet blev indblandet, og disse uroligheder blev endog forsidestof på aviserne i hovedstaden.

Heldigvis ophørte forfølgelserne her, ligesom den gjorde andre steder i landet, men uvidenhed om Kirken kan man dog stadig møde. Benny Kristensen, som arbejder som deltids bedemand, fortæller: »Efterhånden som kirkerne omkring i Aalborg har fundet ud af, at jeg er mormon, henviser de ikke længere til mig. Repræsentanten for en kirke har f.eks. sagt til mig, at de ikke kan henvise folk til mig, når jeg ikke engang er kristen.« Benny er ellers glad for at arbejde som bedemand. »Det glæder mig meget, når jeg kan se, at jeg kan hjælpe de efterladte, og det er fantastisk at se den forskel, der er på folk, der tror på et liv efter døden, og de der ikke tror.«

Kirken i Aalborg har fostret nogle fremtrædende medlemmer af Kirken. Blandt dem kan nævnes Anthon H. Lund. Han blev født i 1844 af fattige forældre. Hans forældre døde, da han var ganske lille, og han blev opdraget af sin bedstemor. Bedstemoderen blev døbt i 1853, og han selv som 12-årig i 1856. Anthon var et bemærkelsesværdigt barn og meget dygtig i skolen. Han underviste dem, som rejste til Utah i engelsk, og hans evner som missionær var legendariske. Som 16-årig blev han forstander for Aalborg gren, indtil han som 18-årig rejste til Amerika. I 1883 kom han tilbage til Danmark som missionspræsident, og i 1889 blev han kaldet til apostel. 4 år senere blev han kaldet til præsident for den eur-

Kama og Erik Østergaard i trængslen til et af wardets møder. (foto: TD).

Aalborg ward biskopråd. I midten Biskop Keld Poulsen. (foto: TD).

opæiske mission, og i oktober 1901 valgte profeten Joseph F. Smith ham som sin rådgiver. Han døde i 1921.

Aalborg gren fik, som den første gren i Europa, sin egen kirke, i Valdemarsgade 2. Denne kirkebygning blev indviet i 1907 af Charles W. Penrose, og den fungerede som kirkebygning indtil midten af 1970'erne, hvor man flyttede ud i den nuværende kirkebygning. Selv denne kirkebygning blev hurtigt for lille, og der måtte en udvidelse til. I dag står denne kirkebygning som en af de smukkeste i Danmark, og det ses tydeligt, at medlemmerne påskønner disse dejlige omgivelser.

Wardet i Aalborg har altid været et meget dynamisk ward. Som et eksempel herpå kan nævnes det store missionærprojekt, der blev gennemført i 1988. Man organiserede et projekt, der skulle resultere i, at mennesker, som boede uden for selve Aalborg, også fik chancen for at modtage evangeliet. Områderne Pandrup, Aars og Dronninglund blev udvalgt og man udførte et intensivt og uselvisk arbejde for at befolkningen i disse områder kunne få chancen for at komme til Kristus. Der var talrige små artikler i aviserne, og selv lokalradioen blev brugt til at sprede budskabet. Selv om dåbstallet måske ikke steg bemærkelsesværdigt som et resultat af dette store projekt, så blev evangeliet præsenteret og sæden blev sået.

Biskoppen gennem mange år, Preben Klitgaard, blev afløst i maj 1990, og den nye biskop, Keld Poulsen, leder nu værket i Aalborg ward. Han er medlem af en familie, hvor de yngste nu er 6. generation i Kirken.

Biskop Keld Poulsen fortæller: »Jeg havde bestemt mig for at læse til præst i folkekirken, og jeg havde undersøgt mange forskellige religioner, indtil jeg en dag kom i kontakt med nogle missionærer. De underviste mig og efter 3-4 måneder blev jeg døbt. Det var i 1965. I 1968 blev jeg gift med Grethe, og vi er forældre til 5 børn.

I 1972 blev jeg grenspræsident, og kort efter begyndte jeg at blive inaktiv. Det var jeg så indtil for 4 år siden. I forbindelse med en wardskonference blev jeg kontaktet af et medlem af biskoprådet samt et medlem af stavspræsidentskabet. Nogen tid forinden havde jeg gjort mig nogle overvejelser om, at jeg måske skulle give Kirken en chance. Jeg satte mig som mål, at jeg hver dag ville studere skrifterne, og at jeg ville udføre mit hjemmelærerarbejde 100% i et år. Jeg besluttede mig også til at ændre mit liv, så jeg kunne blive værdig til atter at komme i templet.«

Erna og Børge Klitgaard. (foto: TD).

Hans hustru, Grethe, udviste i alle disse år stor tro. »Jeg har altid inderst inde vidst, at Keld en dag ville vende tilbage til Kirken. Jeg håbede og bad for, at det ville ske, mens børnene var små, så vi kunne have det fulde præstedømme i hjemmet, og deres far kunne være et eksempel for dem i Kirken. Jeg er utrolig taknemmelig for den kaldelse, han har fået som biskop. Jeg føler mig tryg og føler ikke noget afsavn, når han er ude i kirkeærinder, for jeg ved, hvad formål han arbejder for.«

Br. Poulsens studium af Mormons Bog gav frugt. Han fortæller hvor svært det var i begyndelsen, »men,« siger han,

Fra en af søndagsskoleklasserne. (foto: TD).

Den gamle kirkebygning fra 1912 står endnu i Aalborg centrum, selv om den ikke ejes af Kirken mere. (foto: TD).

Fra Hjælpeforeningens møde i Aalborg ward. (foto: TD).

»jeg opdagede, at jeg i Mormons Bog kunne finde svar på mange af de spørgsmål, jeg havde om livet.«

»Grethe har hovedrollen i mit liv,« fortæller han videre. »Uden hende havde jeg ikke stået der, hvor jeg står i dag. Jeg er meget taknemmelig over, at hun ikke gav op.«

Om sine planer og mål for wardet siger biskoppen: »Jeg vil fortsætte som i kvorummet med at beskæftige mig med de inaktive. Jeg er særlig taknemmelig for de ældre mennesker. Dem skylder vi så meget. De ældre og deres vilkår interesserer mig meget. Hvis vi glemmer dem, glemmer vi selv at blive mennesker. Jeg føler, at Herren virkelig hjælper mig i min kaldelse. Han giver mig og min familie en særlig beskyttelse.«

Som nævnt før, er en af de ældste familier i Kirken i Aalborg familien Klitgaard. De ældste repræsentanter for denne familie er Erna og Børge Klitgaard. De er begge et utroligt godt eksempel for andre i wardet. De har begge haft mange stillinger i Kirken. Børge har været grenspræsident og har nu i en årrække arbejdet som wardssekretær, et stykke arbejde han udfører med stor ildhu. Erna arbejder i hjælpeforeningens bestyrelse.

Erna er 4. generation i Kirken, Børge 2. generation. De har 3 sønner, som alle er aktive i Kirken, og ligeledes er deres børnebørn, som altså nu er 6. generation i Kirken.

Erna fortæller om, hvordan hun lige fra hun var barn, bad til Gud om, at han ville velsigne hende med en mand i Kirken og med børn, som hun kunne opdrage til at være aktive i Kirken. Hun føler sig meget taknemmelig for sin dejlige familie. Man fornemmer stadig, efter de mange års ægteskab, hvor glade Børge og Erna er for hinanden.

Aalborg ward består af mange glade mennesker, og en af dem, der forstår at sprede glæde er br. Leif Van de Veerd. Han er for tiden kaldet til at være søndagsskolelærer, men en af hans meget populære sider er hans evner som tryllekunstner. Han og hans hustru, Johanna, blev medlem af Kirken for 18 år siden, og det var netop hans trylleri, der var årsag tl hans første kontakt med Kirken. Af profession er han frisør og et par af hans kunder var medlemmer af Kirken. »En dag blev jeg inviteret til Kirken for at trylle til en fest for GUF - det var indledningen, men min hustru og jeg undersøgte Kirken i halvandet år, før vi blev medlemmer.«

»Jeg har ofte inddraget min familie i trylleriet. Min hustru har ofte været min assistent, og mine børn har jeg brugt i forskellige tricks. Min ældste datter, MayBrit, var min assistent, da jeg for nylig optrådte i TV-Aalborg - jo, det med trylleriet

Benny Kristensen, der til daglig er bedemand. (foto: TD).

Portræt af Aalborg ward

- det holder jeg meget af. Det er med til at skabe fest og sjov.«

I Aalborg ward er der en stor gruppe unge mennesker. Der er et godt sammenhold mellem dem, hvilket er opstået gennem fælles oplevelser og tjeneste. Man er opmærksom på hinanden og de ting, der sker for hver især, og viser hinanden påskønnelse. »Det er ikke altid let at være den eneste i skolen, der er medlem af Kirken, men jeg får meget styrke gennem seminar og ved at komme i Kirken,« siger en af de unge.

»Da en af søstrene i wardet skulle på mission, havde vi et tjenesteprojekt, som gik ud på at lave et surpriseparty for hende, inden hun rejste. Vi gik ud og tjente penge et stykke tid, før hun rejste, og så præsenterede vi en check med beløbet for hende til festen. Hun blev meget overrasket og glad, og vi havde det pragtfuldt under forberedelserne. Det er dejligt, at man kan gøre noget for at glæde hinanden.«

Der er mange talenter blandt de unge, og en af de ting, Aalborg er kendt for, er de musicals, man har opsat. I år har de unge optrådt med en musical, der hedder »Sidste udkald«. Den handler om det at falde fra og komme tilbage igen. »Den er virkelig god, og virker meget stærkt«, var en af kommentarerne om den. En af de ting, der kendetegner de unge, er deres tjenstvillighed og deres begejstring for evangeliet.

Denne begejstring er selvfølgelig noget, de unge har taget med sig, fra de var små. Primary gør meget for at opmuntre børnene til at tjene og til at få sammenhold. I Aalborg holder man årligt en stor julefest, hvor børnene får store juleposer med lækre ting og sager i. Men man skal ikke tro, at det bare er en foræring, for Primary har selv tjent til disse poser. Ca. en måned før jul afholdes en juleposefest, hvor børnene optræder og sælger forfriskninger. Der er også en basar, og pengene, der bliver indtjent går til juleposerne. Så børnene har i sandhed fortjent det, de får. Det er et godt grundlag for børnene.

I anledningen af 140-året for missionærernes ankomst til Aalborg afholdes der sidst på året en udstilling på biblioteket, hvor Kirkens historie i Aalborg vises med tekst og billeder. Den 24. november bliver der i Kirken afholdt en spændende udstilling med et interessant program om Kirkens historie i Aalborg, og den 25. november bliver der, i anledningen af 140-års jubilæet, afholdt et særligt nadvermøde. □

Lisbeth V. Andersen.

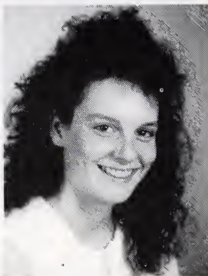

»Det sociale liv« på gangene i kirkebygningen i Aalborg. (foto: TD).

Aalborg ward har en stor og aktiv Primary. (foto: TD).

Sally har også gjort det!

I artiklen i september om de unge, der i år har gennemført seminar i 4 år, var Sally Ahlmann fra Slagelse gren ikke kommet med. Kirkenyt skynder sig derfor at bringe et billede af Sally. □

Svend Aage Andersen.

Svar på månedens spørgsmål

I 1852 havde nogle medlemmer talt om det gavnlige i at have et fartøj hvori de kunne transportere missionærer fra den ene by til den anden. Det fik bror Svend Larsen til at tage til Frederikshavn, hvor han for 100 rigsdaler købte en af de hurtigste lodsbåde i landet. Han lod båden ombygge til kutter og navngav den »Zions løve«. Det var et dejligt skib, og bar på masten et hvidt flag med en løve, der i poterne bar det altseende øje i en gylden hellebard, hvorunder der var skrevet bogstavet Z med blåt. Flaget skulle symbolisere Zion, der udspreder dets lys over nationerne ved guddommelig kraft. □

Hvad mener de om os?

De fleste bliver ikke sure over at vi fortæller dem om Kirken. (foto: TD).

Hvis du nogen sinde har spekuleret på, hvad dine venner føler, når du forsøger at dele evangeliet med dem, så er her opmuntrende nyt, i henhold til en undersøgelse, der netop er gennemført i USA og Canada.

I den første af 4 undersøgelser, som Kirken lader gennemføre, har man talt med venner til medlemmer af Kirken. Disse mennesker havde alle sammen fået en invitation af et medlem til at mødes med missionærerne. Man ønskede nu gennem denne undersøgelse at finde frem til disse ikke-medlemmers reaktion efter en invitation til at mødes med missionærerne.

Undersøgelsen kastede lys over en række misforståelser, som vi som medlemmer nærer angående medlemsmissioneringen og giver et bud på adskillige gode råd.

Resultatet af medlemmernes invitation

I henhold til undersøgelsen er resultatet normalt positivt. Ca 50% af ikke-medlemmer siger ja til at mødes med missionærerne. Og selv blandt de resterende 50%, som siger nej, siger 4 ud af 5 ja til at blive inviteret til andre aktiviteter i Kirken.

Hvad der yderligere kan være meget beroligende for os som medlemmer er, at vore venner normalt vil have den samme eller en endnu mere positiv holdning til os, efter en sådan invitation.

At dele evangeliet med andre har altid været en vigtig del af det at være medlem af Kirken. Og fordi evangeliet er en vigtig del af vort liv, og har hjulpet os på mange måder, vil vi gerne have, at vore venner også kan nyde de samme velsignelser. Men fordi medlemmerne ikke ønsker at være påtrængende eller aggressive, oplever de ofte et dilemma.

Den gode nyhed er at chancen for at fornærme vore venner er ringe, så længe som invitation er ægte ment og er affødt af en ægte interesse i vennen.

Hvordan vore anstrengelser opfattes af andre

Et almindeligt problem er ifølge undersøgelsen, at medlemmernes invitation til deres venner ofte er uklare. Det virker alt for ofte som et henkastet forslag, og ikke som en virkelig invitation, som fortjener et overvejet svar. Undersøgelsen siger, at 25% af de inviterede ikke forstod, at de rent faktisk nogen sinde var blevet inviteret. Og af de, som havde forstået, at de var blevet inviteret til at mødes med missionærerne, forstod de fleste ikke hvad mødet ville dreje sig om. Uden at have set eller mødt missionærerne havde disse mennesker af og til en forkert opfattelse. De troede, at missionæerne ville diskutere, eller bede om penge, eller at det ville blive en ubehagelig oplevelse. Andre troede, at det kun var en almindelig invitation, eller en mulighed for at få svar på nogle spørgsmål.

En vigtig følge af denne undersøgelse må være, at flere af vore venner sandsynligvis vil sige ja til at mødes med missionærerne, hvis de forinden havde mulighed for at møde dem rent uformelt først, som f.eks. ved en aktivitet i Kirken. Vore missioneringsanstrengelser vil desuden blive mere effektive, hvis vi mere tydeligt forklarer den oplysende og behagelige karakter, som mødet med missionærerne har.

Årsager til at venner siger nej

Forskerne siger, at dette ikke betyder, at vennen nødvendigvis er imod yderligere medlemsmissionærvirksomhed. Men medlemmerne svigter ofte med at fortsætte venskabet.

Undersøgelsen viser, at medlemmerne ikke prøver at forstå, hvorfor vennen har sagt nej, eller forstå hvordan de selv skulle opføre sig, når deres ven sagde nej. Medlemmerne bliver af og til forlegne eller tror hurtigt, at vennen dermed slet ikke vil vide mere om Kirken eller interessere sig videre for den. Det er ofte en falsk antagelse, siger undersøgelsen, og den rette sammenhæng kan let afsløres, hvis man som medlem vil tænke på de mest almindelige årsager til

Ca. halvdelen af dem vi fortæller om Kirken vil høre mere. (foto: Ensign).

at sige nej til at mødes med missionærerne:

1. Den inviterede person har urealistiske forventninger til mødet, og tror måske man skal svare på vanskelige teologiske spørgsmål eller blive bragt i en pinlig situation.

2. Den inviterede oplever modstand fra sine familiemedlemmer eller nære venner.

3. Vedkommende er aktivt engageret i en anden kirke.

4. Forhold som sygdom, tidspres eller andre midlertidige bekymringer forhindrer et ja.

Undersøgelsen siger, at hvis medlemmerne kender disse mest almindelige årsager til, at deres invitation bliver afslået, kunne de være mere forstående og mindre bange for at invitere deres venner til at mødes med missionærerne. Det er vigtigt, at medlemmerne forstår, hvor tilfældigt et afslag på en invitation kan være. Det kan måske endda hjælpe medlemmerne til på bedre vis at finde frem til hvilken form for aktivitet, de skal invitere deres venner til, det være sig en missionærlektie, en konference eller et nadvermøde. Et afslag på en invitation bør ikke få medlemmet til at afholde sig fra at komme med endnu en invitation på et andet tidspunkt.

Hvad appellerer mest til andre om Kirken?

En af de mest almindelige misforståelser er, ifølge undersøgelsen, den idé, at de fleste medlemmer søger efter den sande kirke. Ifølge undersøgelsen er»ønsket om at finde en kirke eller 'finde sandheden' ikke hovedmotivationen for mange af de mennesker, som siger ja til at mødes med missionærerne, når de bliver inviteret.« Lærdommene har ofte meget lidt at gøre med menneskers første interesse i at lære mere om Kirken.

Den største motivation er kvaliteten af det forhold, som vedkommende har til medlemmet og det eksempel, som medlemmet sætter gennem sin livsførelse.

Eftersom et meningsfyldt forhold til andre mennesker synes at appellere mere til mennesker end tanken om at finde den sande kirke, må undersøgelsens resultat i denne henseende opmuntre os som medlemmer til at fortælle vore venner, hvordan evangeliet har påvirket os personligt og har hjulpet os med livets udfordringer. I henhold til undersøgelsen føler medlemmernes venner sig bedre tilpas ved at tale om personlige følelser, værdier og oplevelser end ved at tale forskellige lærdomspunkter.

Hvad kan hjælpe medlemsmissionærerne mest?

Kirkemedlemmer, som forstår deres venners reelle bekymringer, er mindre bange for at missionere og er på samme tid mere opmærksomme på deres venners behov. Her kommer undersøgelsens vigtigste bidrag.

Undersøgelsen peger på, at vi som medlemsmissionærer vil gøre vel i at –

1. være mere villig til at lytte for at forstå og mindre ivrig efter at tale, forklare og informere.

2. have mindre travlt med at bringe samtalen til en ende ved at konkludere, og være mindre tilbøjelige til at fremtvinge en fortolkning af ideer og tanker, samt være mere varm og afslappet, ja nyde selve det at udveksle ideer og tanker og være villig til at lære og til at dele oplevelser såvel som til at lære.

3. tænke mere på, hvad vi har til fælles med andre, end på hvad der adskiller os.

4. tænke mere på at have et oprigtigt forhold til vore venner end på et bestemt svar på vores invitation.

Undersøgelsen viser at vi skal forberede vores venner bedre før vi præsenterer dem for missionærerne. (foto: TD).

5. være opmærksom på, at vore venner ofte kun har en passiv interesse i teologi og lærdomme.

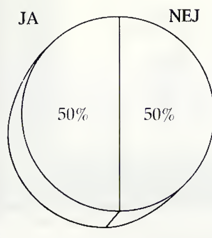
6. være mere aktiv med forskellige medlemsmissionæraktiviteter, uanset om vennen synes interesseret i at mødes med missionærerne.

Undersøgelsen viser, at medlemmer, som kan lide at dele evangeliet med andre, har en fælles styrkeside - deres opmærksomhed overfor de interesser, bekymringer og behov, som deres venner og bekendte nærer. Denne styrke gør det muligt for disse medlemmer at omgås deres venners følelser angående evangeliet med kærlighed og forståelse, og dette synes at være en del af årsagen til, at de nyder deres missioneringsanstrengelser.

Når vi aflægger os vore forkerte opfattelser på dette område, vil vi som medlemmer af Kirken blive mere effektive som missionærer og i større grad i stand til at være omsorgsfulde venner overfor andre. □

Ensign.

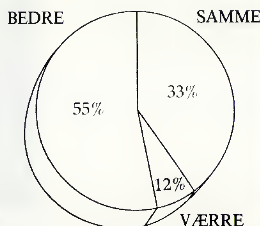
HVORDAN VENNER REAGERER OVERFOR EN INVITATION TIL T MØDES MED MISSIONÆRERNE

MEN UD AF DEM, SOM SAGDE »NEJ«...
synes fire ud af fem stadig at være villig til at deltage i Kirkens aktiviteter, tale om evangeliet eller endog mødes med missionærerne på et senere tidspunkt.

UANSET OM VENNERNE ACCEPTERER INVITATIONEN ELLER EJ, SÅ SYNES FORHOLDET TIL MEDLEMMET AT BLIVE BEDRE ELLER FORBLIVE DET SAMME

Missionærerne kommer til Rumænien

Den første gruppe af SDH-missionærer i Rumænien efter revolutionen.

Den 4. september 1990 ankom den første gruppe af vore missionærer til Bukarest. Denne gruppe bestod af tre ægtepar og to søstermissionærer, som alle har en baggrund i medicin eller børnepsykologi.

I en samtale med Stjernen siger deres missionspræsident Dennis B. Neuenschwander fra den østlige mission i Wien i Østrig: »En af de største udfordringer, som denne gruppe missionærer kommer til at stå overfor, er manglen på faglig viden i Rumænien. Men de lokale folk indenfor sundhedssektoren er sammen med regeringens repræsentanter meget glade for den hjælp, som Kirken tilbyder.« På spørgsmålet om disse missionærer nu skal missionere aktivt, svarer han, at de vil besvare de spørgsmål om evangeliet, som man stiller til dem, og at de aktivt vil engagere sig i gruppen af medlemmer, som mødes i Bukarest. Men deres specifikke opgave er at arbejde sammen med offentlige institutioner og embedsmænd, for derigennem at styrke den medicinske og psykologiske hjælp til forældreløse børn på Bukarests mange børnehjem.

Ankomsten af disse missionærer er en opfyldelse af det håb, som ældste Russel M. Nelson fra De Tolvs Råd gav udtryk for, da han besøgte Rumænien i februar i år for at indvie landet til forkyndelse af evangeliet. Han sagde: »Vi ønsker at udsende kvalificerede mennesker for at hjælpe til der, hvor der er størst brug for dem. Vi håber at ægtepar vil rejse hertil med Ammons ånd hos sig (i Mormons Bog) og yde hjælp, hvor der er størst behov for hjælp.« □

Redaktionen.

Officielle retningslinier og bekendtgørelser

Aktiviteter for Unge Piger

Aktiviterne skal planlægges med det formål for øje, at hjælpe de unge til at opleve glæden ved at anvende evangeliets principper i deres liv. Det er evangelieformålene, der adskiller kirkeaktiviteter fra dem, der tjener verdslige formål.

Alle aktiviteter og begivenheder, som Kirken står for, bør genspejle Kirkens standarder. De unges ledere har ansvar - både over for de unge og for Herren for at sørge for at påklædningsstandarder, musik, film, videokassetter og anden underholdning er i overensstemmelse med det, som Frelseren ønsker, at hans folk skal beskæftige sig med...

Enhver underholdning, der ikke opbygger og oplyser ånden, bør undgås... Aktiviteter bør understrege det, der er 'dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt' (13. trosartikel).

Unge Piger - Håndbog, s. 22.

Historier fra skriften

Kirken har udgivet en smuk børnebog med titlen »Historier fra Skriften«, som indeholder historier fra det Gamle Testamente, det Nye Testamente og fra Mormons Bog.

Her berettes om Det Store Råd i Himlen, om Kain og Abel, om Noahs ark, frem til Frelseren og videre til Paulus. Vi hører om Nephi, Alma, Moroni, lamanitten Samuel og slutter med at læse om Joseph Smiths første åbenbaring. Fortællestilen gør at både børn og voksne kan få glæde af at læse fra den, både som godnathistorier eller som oplæsning ved familiehjemmeaftenen.

Bogen, er i smukt stift bind og er på 220 sider. Den koster 64,00 kroner og kan bestilles på Nordisk Distributions Center eller hos jeres bibliotekar i wardet eller grenen. □

Undersøgelser viser at det er vigtigt man læser højt for sine børn. Hvorfor ikke læse historier fra skriften. (foto: TD).